

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน
ด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดลรวมกับการจัดการเรียนรู้
แบบ 4MAT กับกิจกรรมพหุปัญญาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕

The Development of Daily-life English Speaking Skill
for Communication using CIPPA Model combined
with 4MAT Learning Management Model and
Multiple Intelligence Activities of Grade 11 Students

ญาดา เชื้อนรัมย์

Yada Chuanram

ทศวิน ไชรัมย์

Tassawin Koram

สุชาติ หอมจันทร์

Suchart Hormjarn

กรกช ศิลปกอบ

Korakoch Silpakob

สินีนภา วัฒนสุข

Sineenat Wattanasuk

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์, ประเทศไทย

Faculty of Education, Buriram Rajabhat University, Thailand

Email: sineenat.ws@bru.ac.th

Received: May 17, 2026

Revised: June 23, 2026

Accepted: June 27, 2026

* นางญาดา เชื้อนรัมย์ Ms.Yada Chuanram. โรงเรียนกลันทาพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา
บุรีรัมย์ Kalantapittayakhom School, The Secondary Educational Service Area Office Buriram.

** ทศวิน ไชรัมย์ Mr.Tassawin Koram. สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาบุรีรัมย์ The Secondary
Educational Service Area Office Buriram.

*** สุชาติ หอมจันทร์ Mr.Suchart Hormjarn. คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ Faculty of
Education, Buriram Rajabhat University, Buriram.

**** กรกช ศิลปกอบ Mr.Korakoch Silpakob. คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ Faculty of
Education, Buriram Rajabhat University, Buriram.

***** สินีนภา วัฒนสุข Ms.Sineenat Wattanasuk. คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ Faculty of
Education, Buriram Rajabhat University, Buriram.

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ (๑) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดลรวมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT กับกิจกรรมพหุปัญญา (๒) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ แบบชิปปาโมเดลรวมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT กับกิจกรรมพหุปัญญา กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ จำนวน ๑๗ คน ในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๖ โดยใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า dependent t-test

ผลการวิจัยพบว่า (๑) ทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และ (๒) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดลรวมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT กับกิจกรรมพหุปัญญาอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย ๔.๖๘ และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๐.๖๒

คำสำคัญ: การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ; กิจกรรมพหุปัญญา; ชิปปาโมเดล;
การจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT

Abstract

The purposes of this research were: (1) to compare abilities in daily-life English speaking for communication of Grade 11 Students before and after studying. (2) to study the Grade 11 students' satisfaction toward CIPPA Model with 4MAT Learning Management Model and Multiple Intelligence Activities. The sample consisted of 17 Grade 11 students that were studying in the second semester of the academic year 2023 selected by cluster sampling. The employed statistics were percentage, mean, standard deviation and dependent t-test.

The research results revealed as follows; (1) abilities in daily-life English speaking for communication of Grade 11 Students after using the CIPPA Model with 4MAT Learning Management Model and Multiple Intelligence Activities was higher than before studying at statistical significance of 0.05 level, and (2) the students' satisfaction toward the CIPPA Model with 4MAT Learning Management Model and Multiple Intelligence Activities was at the most level with the mean value of 4.68 and standard deviation value of 0.62.

Keywords: Development of Speaking Skill; Multiple Intelligence Activities;
CIPPA Model; 4MAT Learning Management Model

บทนำ

กระทรวงศึกษาธิการ^๑ ได้ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ โดยได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ จึงได้กำหนดตัวชี้วัด มาตรฐานการเรียนรู้และสาระการเรียนรู้แกนกลาง โดยได้ระบุถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษไว้ว่า ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

ทักษะการสื่อสารเปรียบเสมือนหัวใจของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ การที่ผู้เรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษสื่อสารได้ ในสถานการณ์จริงแสดงให้เห็นชัดถึงการประสบความสำเร็จ บรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนภาษานั้น ๆ ผลจากการวิจัยหลายเรื่องพบว่า คนไทยยังมีปัญหาทางด้านทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ^๒ ดังนั้น จึงมีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเฉพาะด้านการพูด ตามที่ Thornbury^๓ กล่าวว่า ทักษะการฟังเป็นหนึ่งในทักษะหลักของทั้งการเรียนการสอน ภาษาและการสื่อสาร อันได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งทักษะการพูดนั้นเป็นทักษะที่ผู้คนใช้อยู่ตลอดแต่มีเพียงไม่กี่คนที่จะตระหนักได้ว่าการเชี่ยวชาญทักษะการพูดนั้นเป็นเรื่องที่ยาก

^๑ กระทรวงศึกษาธิการ. การจัดการเรียนรู้สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑, (กรุงเทพมหานคร: ศุภสมาคมฯ, ๒๕๕๑), หน้า ๒๒๐.

^๒ จริมจิต สร้อยสมุทร, “การพัฒนาแบบการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ และความสุขในการเรียนโดยใช้บริบทท้องถิ่นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา”, *คุณนิตินันท์ปรัชญาคุณนิตินันท์* (สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๖๓): ๑.

^๓ Thornbury, S., *How to Teach Speaking*, (Harlow: Pearson Education, 2005).

นอกจากนี้ งานวิจัยของ Cornwall and Srilapung^๕ พบว่า พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินประสบปัญหาในการสื่อสารนอกบริบทของงานประจำ การหลีกเลี่ยงการโต้แย้ง และการสื่อสารในสถานการณ์คับขันเป็นภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับ ปันตันพ ผจญทรพรค และคณะ^๖ พบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในโรงเรียนของประเทศไทยคือยังใช้วิธีสอนแบบเดิม สอนตามตำรา ไม่จัดบรรยากาศในการสื่อสารให้กับผู้เรียน เน้นการอ่านและการเขียน ยึดหลักไวยากรณ์ การแปลแต่ไม่เน้นการพูด เน้นการสอบเข้ามหาวิทยาลัย นักเรียนขาดโอกาสในการพูดภาษาอังกฤษในสภาพจริงขาดบูรณาการกับชีวิตจริง

การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA) เป็นแนวคิดในการจัดการเรียนรู้ของ ทิศนา ขัมมณี^๗ ซึ่งมาจากแนวคิดทางการศึกษาที่เน้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเองผ่านประสบการณ์ตรง และการมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้น (Active Participation) มีความจดจ่อและผูกพันกับสิ่งที่ศึกษาค้นคว้า มีการรวบรวมข้อมูล แลกเปลี่ยนความคิดและประสบการณ์ระหว่างกัน จนสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง ได้เรียนรู้ทั้งกระบวนการและการปฏิบัติควบคู่กัน และสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การจัดการเรียนรู้โดยใช้วัฏจักรการเรียนรู้ 4MAT เป็นวิธีการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ และตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลตามแนวคิดของ McCarthy^๘ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้และกลไกการทำงานของสมองที่แตกต่างกันได้มีโอกาสเรียนรู้และพัฒนาตนเองอย่างเต็มศักยภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ เฉลิม ทองนวล^๙ กล่าวว่า เมื่อนำทฤษฎีการเรียนรู้ 4MAT มาประยุกต์ใช้ในการพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อให้เกิดประสิทธิผลตามเกณฑ์มาตรฐาน และเพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามตัวชี้วัดและมาตรฐานการเรียนรู้ นั้น สิ่งที่มีผลต่อการพัฒนาดังกล่าวคือ ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้เรียน เนื่องจากทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเปรียบเสมือนตัวกลางที่เชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียนกับการนำภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียน

^๕ Cornwall, T.B., and Srilapung, V., "Senior Flight Attendants' English Communication Needs: A Case Study of Thai Airways International", **US-China Foreign Language**, Vol.11 No.4 : (2013).

^๖ ปันตันพ ผจญทรพรค และคณะ, "ปัญหาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของไทย", **วารสาร มจร อุบลราชธานี**, ปีที่ ๖ ฉบับที่ ๓ (๒๕๖๔) : ๙๑๑-๙๒๐.

^๗ ทิศนา ขัมมณี, **ศาสตร์การสอน**, พิมพ์ครั้งที่ ๒๓, (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๖๒).

^๘ McCarthy, B., "A Tale of Four Learners: 4MAT's Learning Style", **Educational Leadership**, Vol. 54 No. 6 (1997): 46-51.

^๙ เฉลิม ทองนวล, **คู่มือการพัฒนาการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษ**, (กรุงเทพมหานคร: เจริญดีมั่นคงการพิมพ์, ๒๕๕๔).

การฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยทั่วไปมีจุดประสงค์เพื่อให้ นักเรียนได้ลงใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยผู้สอนเป็นผู้ริเริ่มหรือจัดการชั้นเรียนในช่วงเริ่มต้นของกิจกรรมให้กับนักเรียน

แนวคิดทฤษฎีพหุปัญญา (Theory of Multiple Intelligences) ตามแนวคิดของ Gardner^๙ มี ๙ ด้าน ดังนี้ ปัญญาด้านภาษา (Linguistic Intelligence) ปัญญาด้านตรรกศาสตร์และคณิตศาสตร์ (Logical-Mathematical Intelligence) ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ (Visual-Spatial Intelligence) ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily - Kinesthetic Intelligence) ปัญญาด้านดนตรี (Musical Intelligence) ปัญญาด้านมนุษยสัมพันธ์ (Interpersonal Intelligence) ปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) ปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา (Naturalist Intelligence) ปัญญาด้านการดำรงชีวิต (Existential Intelligence) สามารถนำมาจัดกิจกรรมการเรียนรู้การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของ เอชน ยามาชิ และคณะ^{๑๐} พบว่า คะแนนเฉลี่ยการทดสอบวัดทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ เป็นไปตามมาตรฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมคำศัพท์เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง นักเรียนได้ทำกิจกรรมด้วยความสนุกสนาน ผ่อนคลาย ไม่ตึงเครียด นำเสนอคำศัพท์อย่างเป็นระบบ และ พรชนนี ภูมิไชยา และนิธิดา อติภัทรนันท์^{๑๑} ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมพหุปัญญา ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการจดจำคำศัพท์ และพัฒนาความเข้าใจในการอ่านและหลักไวยากรณ์ทางด้านภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น

จากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยเห็นถึงประโยชน์ในการนำการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดล การจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT และกิจกรรมพหุปัญญา มาปรับใช้กับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ซึ่งส่งเสริมพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนได้อย่างดียิ่ง จึงได้จัดทำงานวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดลร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT กับกิจกรรมพหุปัญญา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕” ขึ้น

^๙ Gardner, H., **Frames of Mind: The Theory of Multiple Intelligences**, 10th ed, (New York: Basic Books, 2011).

^{๑๐} เอชน ยามาชิ และคณะ, “การพัฒนาทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษตามแนวคิดพหุปัญญาโดยใช้ชุดกิจกรรมคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนคลองกุ่ม”, **วารสารจิตวิทยามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต**, ปีที่ ๑๓, ฉบับที่ ๒ (๒๕๖๖): ๙๓-๑๐๒.

^{๑๑} พรชนนี ภูมิไชยา และ นิธิดา อติภัทรนันท์, “การใช้กิจกรรมพหุปัญญาเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการอ่านการเขียนภาษาอังกฤษและการวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓”, **วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยนเรศวร**, ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๒ (๒๕๖๔): ๒๑๗-๒๓๖.

วัตถุประสงค์การวิจัย

๑. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดลร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT กับกิจกรรมพหุปัญญา

๒. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดลร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT กับกิจกรรมพหุปัญญา

หลักการ แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องดังนี้

๑. ทฤษฎีพหุปัญญา

Howard Gardner^{๑๒} นักจิตวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ได้เสนอ “ทฤษฎีพหุปัญญา” (Theory of Multiple Intelligences) ที่มีแนวคิดที่ว่า สติปัญญาของมนุษย์มีหลายด้านที่มีความสำคัญเท่าเทียมกัน ขึ้นอยู่กับว่าใครจะโดดเด่นในด้านใด โดยแต่ละด้านสามารถผสมผสานกันแสดงออกมาเป็นความสามารถในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล ปัจจุบันพหุปัญญาประกอบด้วย ๘ ด้าน ได้แก่

๑.๑ ปัญญาด้านภาษา (Linguistic Intelligence) เป็นความสามารถในการใช้ภาษา ทั้งในด้านการเขียนและการพูดอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้ที่มีปัญญาด้านนี้เด่นจะมีทักษะในการใช้คำและประโยคที่ซับซ้อน สามารถสร้างความเข้าใจในเนื้อหาได้ชัดเจน

๑.๒ ปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ (Logical-Mathematical Intelligence) เป็นความสามารถในการคิดเชิงเหตุผล การวิเคราะห์ปัญหาซับซ้อน การคำนวณ และการทำความเข้าใจแนวคิดทางคณิตศาสตร์ ผู้ที่มีปัญญาด้านนี้เด่นมักชอบแก้ปัญหาที่ต้องใช้เหตุผลหรือทำความเข้าใจในรูปแบบเชิงนามธรรม

๑.๓ ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ (Spatial Intelligence) เป็นความสามารถในการมองเห็นและคิดในเชิงพื้นที่ ความสามารถในการรับรู้รูปทรง ขนาด และความสัมพันธ์เชิงพื้นที่ สามารถใช้ความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบหรือวางแผนด้านพื้นที่

๑.๔ ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily-Kinesthetic Intelligence) เป็นความสามารถในการใช้ร่างกายในการแสดงออก ความชำนาญในการเคลื่อนไหว การประสานงานร่างกาย และใช้ทักษะกล้ามเนื้อที่แม่นยำ

^{๑๒} Gardner, H., *Frames of Mind: The Theory of Multiple Intelligences*, 10th ed, (New York: Basic Books, 2011).

๑.๕ ปัญญาด้านดนตรี (Musical Intelligence) เป็นความสามารถในการเข้าใจและรับรู้ถึงเสียง จังหวะ ทำนอง และเสียงดนตรี คนที่มีปัญญาด้านนี้จะสามารถจดจำเสียงได้ดี และเข้าใจรูปแบบเสียงที่ซับซ้อนได้ง่าย

๑.๖ ปัญญาด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Intelligence) เป็นความสามารถในการเข้าใจและสื่อสารกับผู้อื่นได้ดี ผู้ที่มีปัญญาด้านนี้เด่นมักมีทักษะในการสื่อสารและสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น เข้าใจถึงความต้องการ ความรู้สึก และแรงจูงใจของคนรอบตัว

๑.๗ ปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) เป็นความสามารถในการเข้าใจความรู้สึก อารมณ์ และความต้องการของตนเอง ผู้ที่มีปัญญาด้านนี้เด่นมักมีความคิดที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับตัวเอง มีความสามารถในการประเมินตนเองและการจัดการอารมณ์อย่างมีประสิทธิภาพ

๑.๘ ปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา (Naturalist Intelligence) เป็นความสามารถในการเข้าใจธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ความสามารถในการจำแนกและเข้าใจเกี่ยวกับพันธุ์พืช สัตว์ และปรากฏการณ์ธรรมชาติ ผู้ที่มีปัญญาด้านนี้จะมีความสนใจและสามารถแยกแยะรูปแบบทางธรรมชาติได้ดี

๒. ชิปปาโมเดล (CIPPA Model)

การจัดการเรียนรู้โดยใช้ชิปปาโมเดล^{๑๑} เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญอีกรูปแบบหนึ่ง เป็นการเน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีขั้นตอนชัดเจน เป็นแนวคิดที่ช่วยอำนวยความสะดวกแก่ครูในการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตาม การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบชิปปาโมเดลไม่สามารถนำไปใช้กับทุกสาระการเรียนรู้ แต่ครูควรศึกษาวิธีการจัดการเรียนรู้ที่มีความหลากหลายเพื่อไม่ให้นักเรียนเบื่อหน่าย การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบชิปปา มีแนวทางการจัดกิจกรรม ดังนี้

C (Construction of Knowledge) หลักการสร้างความรู้ หมายถึง การให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเองตามแนวคิด Constructivism โดยผู้สอนจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางสติปัญญา ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและการเรียนรู้ที่มีความหมายต่อตนเอง

I (Interaction) หลักการปฏิสัมพันธ์ หมายถึง การให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นและสิ่งแวดล้อมรอบตัว ตามแนวคิด Constructivism และ Cooperative Learning ที่มองว่าการเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสังคม ผู้สอนจึงจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยน เรียนรู้ร่วมกัน และมีส่วนร่วมทางสังคมอย่างมีความหมาย

P (Process Learning) หลักการเรียนรู้กระบวนการ P (Process Learning) หมายถึง การเรียนรู้กระบวนการต่าง ๆ ควบคู่กับเนื้อหา โดยเน้นว่าทักษะกระบวนการเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ ผู้สอน

^{๑๑} ทิศนา ขัมมณี, ศาสตราจารย์, พิมพ์ครั้งที่ ๒๓, (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๖๒).

จึงจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกกระบวนการคิด การทำงาน การแสวงหาความรู้ การแก้ปัญหา และการทำงานเป็นกลุ่ม ซึ่งเป็นทักษะจำเป็นต่อการดำรงชีวิต ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางสติปัญญาและสามารถนำไปใช้ได้ตลอดชีวิต

P (Physical Participation/Involvement) หลักการมีส่วนร่วมทางร่างกาย หมายถึง การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางร่างกายผ่านการเคลื่อนไหวในกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้สอนจึงออกแบบกิจกรรมที่หลากหลายและเหมาะสมกับวัย เพื่อกระตุ้นการรับรู้ ทำให้ผู้เรียนตื่นตัว พร้อมต่อการเรียนรู้ และมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่

A (Application) หลักการประยุกต์ใช้ความรู้ หมายถึง การนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงหรือการปฏิบัติจริง เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความเชื่อมโยงระหว่างทฤษฎีกับการปฏิบัติ ช่วยให้เกิดความเข้าใจลึกซึ้งและการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ผู้สอนจึงควรจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำความรู้ไปใช้ ซึ่งเป็นเป้าหมายสำคัญของการเรียนรู้และการดำรงชีวิต

๓. การจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT

McCarthy^{๑๔} ได้พัฒนารูปแบบการเรียนการสอน 4MAT โดยอธิบายว่า การเรียนรู้เกิดจากความสัมพันธ์ของ ๒ มิติ โดยแต่ละมิติมี ๒ ช่องทาง ได้แก่ มิติที่ ๑ การรับรู้ผ่านประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรมและความคิดที่เป็นนามธรรม และมิติที่ ๒ การจัดทำข้อมูลด้วยการลงมือปฏิบัติและการสังเกตอย่างไตร่ตรอง เมื่อนำทั้ง ๒ มิติมาตัดกันและจัดเป็นวงจร จะเกิดเป็น ๔ ส่วน ซึ่งสะท้อนลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียนทั้ง ๔ แบบ

ผู้เรียนแบบที่ ๑ เป็นผู้เรียนที่ถนัดการรับรู้จากประสบการณ์รูปธรรม หรือผ่านการจัดการข้อมูลด้วยการสังเกตอย่างไตร่ตรอง เรียกผู้เรียนแบบที่ ๑ ว่า ผู้เรียนที่ถนัดจินตนาการ (Imaginative Learners) ผู้เรียนแบบที่ ๒ เป็นผู้เรียนที่ถนัดการรับรู้จากประสบการณ์ที่เป็นนามธรรมผ่านกระบวนการการจัดทำข้อมูลด้วยการคิดวิเคราะห์จนเกิดเป็นความคิดรวบยอด เรียกผู้เรียนแบบที่ ๒ นี้ว่า ผู้เรียนที่ถนัดการวิเคราะห์ (Analytic Learners)

ผู้เรียนแบบที่ ๓ เป็นผู้เรียนที่ชอบการเรียนรู้จากการรับรู้ความคิดรวบยอดแล้วผ่านกระบวนการลงมือทำ เรียกผู้เรียนแบบที่ ๓ นี้ว่า ผู้เรียนที่ถนัดใช้สามัญสำนึก (Commonsense Learners) ผู้เรียนแบบที่ ๔ เป็นผู้เรียนที่ถนัดการรับรู้จากการลงมือปฏิบัติจนเป็นประสบการณ์ตรงหรือรูปธรรม เรียกผู้เรียนแบบที่ ๔ นี้ว่า ผู้เรียนเชิงสร้างสรรค์ (Dynamic Learners)

^{๑๔} McCarthy, B., "A Tale of Four Learners: 4MAT's Learning Style", *Educational Leadership*. Vol. 54 No. 6 (1997): 46-51.

การนำแนวคิดทฤษฎีปัญหา ซิปป์โมเดล และ 4MAT มาใช้ในการเรียน ช่วยพัฒนาผู้เรียนตามความแตกต่างระหว่างบุคคลและส่งเสริมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย

สมมติฐานการวิจัย

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบซิปป์โมเดลร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT กับกิจกรรมทฤษฎีปัญหา หลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ สูงกว่าก่อนเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research methodology) ในรูปแบบการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental research) โดยที่แบบการวิจัยเป็นแบบยังไม่เข้าขั้นตอนการทดลอง (Pre-experimental design) ในลักษณะแผนงานวิจัยแบบกลุ่มเดียวที่มีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (One group pretest-posttest design)

ผู้เข้าร่วมการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ซึ่งกำลังเรียนในภาคเรียนที่ ๒ ในปีการศึกษา ๒๕๖๖ ของโรงเรียนกลันทาพิทยาคม อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาบุรีรัมย์ จำนวน ๒ ห้องเรียน จำนวนนักเรียน ๒๘ คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕/๑ ซึ่งกำลังเรียนในภาคเรียนที่ ๒ ในปีการศึกษา ๒๕๖๖ ของโรงเรียนกลันทาพิทยาคม อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาบุรีรัมย์ โดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) ๑ ห้องเรียน จำนวนนักเรียน ๑๗ คน

เครื่องมือในการวิจัย

๑. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น (Local product) รหัสวิชา อ๓๒๒๐๒ โดยจัดการเรียนรู้แบบซิปป์โมเดลร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT กับกิจกรรมทฤษฎีปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ จำนวน ๔ แผน ไม่รวมทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน แผนละ ๔ ชั่วโมง รวม ๑๖ ชั่วโมง

๒. แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โดยจัดการเรียนรู้แบบซิปป์โมเดลร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT กับกิจกรรมทฤษฎีปัญหา จำนวน ๒ ฉบับ ใช้ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยเป็นแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษคู่ขนาน ใช้ทดสอบก่อนเรียน ๑ ฉบับ หลังเรียน ๑ ฉบับ

๓. แบบบันทึกพฤติกรรมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โดยจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดลร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT กับกิจกรรม พหุปัญญา จำนวน ๑ ฉบับ ใช้บันทึก ๔ ครั้ง

๔. แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดลร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT กับกิจกรรมพหุปัญญา จำนวน ๑ ฉบับ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

๑. ทำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โดยจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดลร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT กับกิจกรรม พหุปัญญา

๒. นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน ๕ ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมของภาษาที่ใช้และความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) แล้วนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence หรือ IOC) ได้ค่า IOC ระหว่าง ๐.๖๗ - ๑.๐๐ ซึ่งถืออยู่ในเกณฑ์ที่สามารถนำเครื่องมือวิจัยไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างได้

๓. นำแบบทดสอบมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำไปทดลอง (Try Out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕/๒ โรงเรียนกัลยาณีพิทยาคม จำนวน ๑๑ คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แต่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นจึงนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

๔. นำผลที่ได้จากการทดลองวิเคราะห์และปรับปรุงแก้ไข แล้วนำไปใช้ทดสอบกับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕/๑ จำนวน ๑๗ คน

๕. จัดปฐมนิเทศก่อนทำการทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการเรียน บทบาทของนักเรียน จุดประสงค์ของการเรียน และวิธีการประเมินผลการเรียนรู้

๖. ทำการทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียน ก่อนเรียน ทั้ง ๑๗ คน โดยใช้แบบทดสอบการพูดปากเปล่ารายบุคคล ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อนำผลของคะแนนที่ได้ไปเปรียบเทียบกับผลของคะแนนทดสอบหลังเรียน

๗. แบ่งกลุ่มนักเรียน ๑๗ คน เป็นกลุ่มละ ๔ - ๕ คน จำนวน ๔ กลุ่ม ทำการทดลองสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้สร้างขึ้นมาจำนวนทั้งหมด ๔ แผน

๘. บันทึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียน หลังจากจัดการเรียนรู้เสร็จสิ้นทั้ง ๔ แผนการเรียนรู้ โดยบันทึก ๑ ครั้งเมื่อทำการจัดการเรียนรู้เสร็จสิ้นในแต่ละแผนการเรียนรู้ รวม ๔ ครั้ง ซึ่งจะบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนระหว่างเรียนและชิ้นงานของนักเรียนในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้

๙. เมื่อทำการทดลองสอนครบทั้ง ๔ แผนการเรียนรู้แล้ว ให้นักเรียนทำการทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียนหลังเรียน โดยใช้แบบทดสอบการพูดปากเปล่ารายบุคคล ซึ่งเป็นฉบับเดียวกันกับแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียนก่อนเรียน

๑๐. หลังจากทำการทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียน แล้วจากนั้นให้นักเรียนตอบแบบประเมินความพึงพอใจ

๑๑. นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียนก่อนเรียน หลังเรียน และคะแนนประเมินความพึงพอใจในการเรียน มาทำการวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ทำการสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล และผลการตรวจสอบสมมติฐานต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ในด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดลร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT กับกิจกรรมพหุปัญญา ด้วยค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จากนั้นใช้สถิติ Dependent t-test ในการทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดลร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT กับกิจกรรมพหุปัญญา หลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ สูงกว่าก่อนเรียน และวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียน ด้วยค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ

ผลการวิจัย

จากผลการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนเรียนและหลังเรียน ผู้วิจัยนำคะแนนผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนมาทดสอบค่าความแตกต่างของคะแนน ซึ่งผลปรากฏ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ ๑ ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันก่อนเรียนและหลังเรียน

การทดสอบ	N	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	t-test	Sig.
ก่อนเรียน	๑๗	๑๐	๕.๓๕	๐.๗๐	๒๐.๒๗	.๐๐๐
หลังเรียน	๑๗	๑๐	๗.๘๘	๑.๑๑		

จากตารางที่ ๑ พบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดลร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT กับกิจกรรมพหุปัญญาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ผลจากการทำประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดลร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT กับกิจกรรมพหุปัญญา พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ ๒ ดังนี้

ตารางที่ ๒ ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดลร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT กับกิจกรรมพหุปัญญา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕

ข้อ	รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
-----	---------------	-----------	------	------------------

ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน

๑	กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดลร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT กับกิจกรรมพหุปัญญามีลำดับขั้นตอนการสอนน่าสนใจ	๔.๖๕	๐.๖๘	มากที่สุด
๒	กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดลร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT กับกิจกรรมพหุปัญญามีสื่อในการเรียนการสอนเหมาะสมกับเนื้อหาวิชาที่เรียน	๔.๕๓	๐.๗๘	มากที่สุด
๓	กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดลร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT กับกิจกรรมพหุปัญญาทำให้นักเรียนมีความสุขสนุกสนานในการเรียน	๔.๔๗	๐.๗๘	มาก
๔	กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดลร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT กับกิจกรรมพหุปัญญาทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมากขึ้น	๔.๔๔	๐.๒๔	มากที่สุด
๕	กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดลร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT กับกิจกรรมพหุปัญญาทำให้นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารดีขึ้น	๔.๔๑	๐.๗๗	มาก

ด้านการวัดผลประเมินผล

๖	แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีความยากง่ายพอเหมาะ	๔.๕๓	๐.๗๘	มากที่สุด
๗	แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างชัดเจน	๔.๘๘	๐.๓๒	มากที่สุด

๘	เวลาในการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเหมาะสม	๔.๗๖	๐.๔๒	มากที่สุด
๙	นักเรียนได้ทราบผลการก้าวหน้าในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของตนเอง	๔.๗๖	๐.๔๒	มากที่สุด
๑๐	นักเรียนพอใจกับผลการเรียนของตนเอง	๔.๘๘	๐.๓๒	มากที่สุด
	รวม			มากที่สุด

จากตารางที่ ๒ แสดงให้เห็นผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดลร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT กับกิจกรรมพหุปัญญา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ มีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย ๔.๖๘ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๐.๖๒

อภิปรายผลการวิจัย

หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลแล้วสามารถนำผลมาอภิปรายตามวัตถุประสงค์การวิจัยได้ดังต่อไปนี้

๑. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ที่เรียนด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดลร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT กับกิจกรรมพหุปัญญา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และนักเรียนมีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันอย่างต่อเนื่องในระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดลร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT กับกิจกรรมพหุปัญญา เนื่องจากอาจเป็นเพราะเทคนิคการสอนแบบ โมเดลซิปปา (CIPPA Model) จะเน้นให้นักเรียนได้ศึกษาเป็นกระบวนการให้นักเรียนเกิดความรู้ ความคิด และการตัดสินใจอย่างเป็นระบบ มุ่งเน้นให้นักเรียนศึกษาค้นคว้า รวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง สามารถสร้างความรู้ ค้นพบความรู้ได้ด้วยตนเอง เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ นักเรียนมีบทบาทมากในกิจกรรมการเรียนการสอน มีส่วนร่วมในการสร้างความรู้ อีกทั้งแลกเปลี่ยนความรู้ มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น มีการเคลื่อนไหวทางกาย การเรียนรู้กระบวนการต่าง ๆ และนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ มีการนำเรื่องที่นักเรียนคุ้นเคยหรือเป็นเรื่องที่นักเรียนสนใจ มีการจัดอันดับความความยากง่ายของเนื้อหาและกระบวนการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาและเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น ส่งผลให้นักเรียนมีความมั่นใจการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น นอกจากนี้การจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้อย่างเป็นลำดับ ตั้งแต่การสร้างแรงจูงใจ การทำความเข้าใจเนื้อหา การฝึกปฏิบัติ และการประยุกต์ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ขณะที่กิจกรรมพหุปัญญาเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้ตามความถนัดและศักยภาพของตนเอง จึงช่วยเพิ่มความมั่นใจ กระตุ้นการมีส่วนร่วม และส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นไป

ตามสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ประวิทย์ ธงชัย^{๑๕} เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษรายวิชา VLE310 โดยใช้วิธีการสอนแบบชิปปาโมเดล (CIPPA MODEL) สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ ๓ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษรายวิชา VLE310 โดยใช้วิธีการสอนแบบโมเดลชิปปาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

๒. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ มีความพึงพอใจต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดล ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT กับกิจกรรมพหุปัญญา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ อยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดลร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT กับกิจกรรมพหุปัญญา ทำให้นักเรียนมีบทบาทในกิจกรรมการเรียนรู้ ลงมือทำในสิ่งที่ตนเองสนใจ ค้นพบความรู้ด้วยตนเอง สามารถทำงานเป็นกลุ่มได้อย่างมีความสุขและสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะการจัดกิจกรรมตามแนวคิด 4MAT และพหุปัญญาที่มีความหลากหลายและสอดคล้องกับความแตกต่างระหว่างผู้เรียน จึงส่งผลให้มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ เอษณ ยามาฮี และคณะ^{๑๖} ได้ทำการศึกษา การพัฒนาทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษตามแนวคิดพหุปัญญา โดยใช้ชุดกิจกรรมคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนคลองกุ่ม (เสรีไทย อนุสรณ์) พบว่า ระดับความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างต่อกิจกรรมการเรียนรู้ในภาพรวมอยู่ในระดับมากทุกกิจกรรม เนื่องมาจากผู้วิจัยออกแบบกิจกรรมที่สนองตอบต่อความสนใจของนักเรียน ส่งเสริมให้เกิดสมาธิในการฟัง จดจ่อกับคำศัพท์ มุ่งมั่นและตั้งใจในขณะที่ทำกิจกรรมและได้ฝึกการอ่านคำศัพท์ที่ตนเองได้เรียนในบทเรียน

^{๑๕} ประวิทย์ ธงชัย, “การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษรายวิชา VLE310 โดยใช้วิธีการสอนแบบโมเดลชิปปา (CIPPA Model) สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ ๓ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี”, วารสารสังคมศาสตร์และวัฒนธรรม, ปีที่ ๗ ฉบับที่ ๖ (๒๕๖๗): ๒๐๑-๒๑๔.

^{๑๖} เอษณ ยามาฮี และคณะ, “การพัฒนาทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษตามแนวคิดพหุปัญญาโดยใช้ชุดกิจกรรมคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนคลองกุ่ม”, วารสารจิตวิทยามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต, ปีที่ ๑๓ ฉบับที่ ๒ (๒๕๖๖): ๙๓-๑๐๒.

ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

๑. ผู้สอนควรติดตามเรื่องความรับผิดชอบของนักเรียนรายบุคคลในการทำงานที่ได้รับมอบหมายในกลุ่มเกี่ยวกับการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้ดียิ่งขึ้น และเพื่อกระตุ้นการทำงานของนักเรียนที่ยังขาดความรับผิดชอบให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

๒. ในการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผู้สอนควรใช้กิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การเล่นเกม หรือการใช้สื่อการสอนต่าง ๆ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนดึงความรู้เดิมออกมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต่อไป

๓. ควรนำการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ไปใช้ในห้องเรียนให้มากขึ้น โดยเลือกใช้ตามความเหมาะสมเพื่อเป็นการสร้างบรรยากาศในห้องเรียนที่เน้นให้นักเรียนเป็นผู้ปฏิบัติ

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

๑. ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่นที่คาดว่าจะได้รับประโยชน์จากการสอน นอกเหนือจากความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ เช่น การเรียนรู้คำศัพท์ ความสามารถในการเขียน

๒. ควรใช้สื่อการสอนที่พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่นักเรียนสามารถนำไปฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้ด้วยตนเอง และสามารถทราบผลการประเมินการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของตนเอง อันจะส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีคุณภาพยิ่งขึ้น

๓. ควรมีการติดตามการนำวิธีการพูดภาษาอังกฤษที่ได้เรียนรู้ นำไปใช้ในชีวิตประจำวันหรือใช้ในการพูดเพื่อการสื่อสารวิชาอื่นของนักเรียน

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ. การจัดการเรียนรู้สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลาง

การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑. กรุงเทพมหานคร: CURS ภาสาดพรวัว, ๒๕๕๑.

_____. การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑. กรุงเทพมหานคร: CURS ภาสาดพรวัว, ๒๕๕๒.

_____. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑. กรุงเทพมหานคร: ชุมชุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย, ๒๕๕๓.

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์. ทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ๒๕๕๑.

จรัมจิต สร้อยสมุทร และ ชนสิทธิ์ สิทธิสูงเนิน. การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ และความสุขในการเรียน

- โดยใช้บริบทท้องถิ่นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา. **วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน**. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๖๓.
- เฉลิม ทองนวล. **คู่มือการพัฒนาการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพมหานคร: เจริญดีมั่นคงการพิมพ์, ๒๕๕๔.
- โชคชัย เดโช. การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันโดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕. **วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ**. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๖๒.
- ทศนา แคมมณี. **ศาสตร์การสอน**. พิมพ์ครั้งที่ ๒๓. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๖๒.
- ประวิทย์ ธงชัย. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษรายวิชา VLE310 โดยใช้วิธีการสอนแบบโมเดลซิปปา (CIPPA Model) สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ ๓ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี. **วารสารสังคมศาสตร์และวัฒนธรรม**. ปีที่ ๗ ฉบับที่ ๖ (๒๕๖๗): ๒๐๑-๒๑๔.
- บุญชม ศรีสะอาด. **การวิจัยเบื้องต้น**. พิมพ์ครั้งที่ ๗. กรุงเทพมหานคร: สุริยสาส์น, ๒๕๔๕.
- ปิ่นทนต์ ผจญทพรพร, ณัฐวุฒิ โพธิ์ทักษิณ และ นรินทร์ มุกมณี. ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของไทย. **วารสาร มจร อุบลปริทรรศน์**. ปีที่ ๖ ฉบับที่ ๓ (๒๕๖๔): ๙๑๑-๙๒๐.
- พรชนนี ภูมิไชยา และ นิธิดา อติภทรนันท์. การใช้กิจกรรมพหุปัญญาเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการอ่านการเขียนภาษาอังกฤษ และการวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓. **วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยนเรศวร**. ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๒ (๒๕๖๔): ๒๑๗-๒๓๖.
- ศักดิ์ชัย นิรัฐทวี และ ไพเราะ พุ่มม้น. **วัฏจักรการเรียนรู้ (4MAT) การจัดการกระบวนการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมคุณลักษณะ ดีเก่ง มีสุข**. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพมหานคร: แว่นแก้ว, ๒๕๔๓.
- เอชน ยามาลี ศิริพรรณ ชุมเกื้อ ขนิษฐา ทองสัมฤทธิ์ นันทา เดชธรรมฤทธิ์ อธิยาภรณ์ พิทยาภรณ์ และ พิจิกา เก่งนอมม้า. การพัฒนาทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษตามแนวคิดพหุปัญญา โดยใช้ชุดกิจกรรมคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนคลองกุ่ม. **วารสารจิตวิทยามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต**. ปีที่ ๑๓ ฉบับที่ ๒ (๒๕๖๖): ๙๓-๑๐๒.
- ทวีศักดิ์ สิริรัตน์เรขา. **ทฤษฎีพหุปัญญา**. (ออนไลน์). แหล่งที่มา: <https://www.happyhomeclinic/a-01multiple-intelligence.html>. [๓ พฤษภาคม ๒๕๖๕]
- Anderson, A., & Lynch, T., **Listening**. Oxford: Oxford University Press, 1988.
- Asako Takaesu. TED Talks as an Extensive Listening Resource for EAP Students1. **Language Education**. Vol.4 No.2 (2013): 150-162.

Cornwall, T.B., & Srilapung, V. Senior Flight Attendants' English Communication Needs: A Case Study of Thai Airways international. **US-China Foreign Language**. Vol.11 No.4 (2013): 286-291.

Gardner, H., **Frames of Mind: the theory of multiple intelligences**. 10 ed. New York: Basic Books, 2011.

McCarthy, B.. A Tale of Four Learners: 4MAT's learning style. **Education Leadership**. Vol.54 No.6 (1997): 46-51.

Thornbury, S., **How to Teach Speaking**. Harlow: Person Education, 2005.